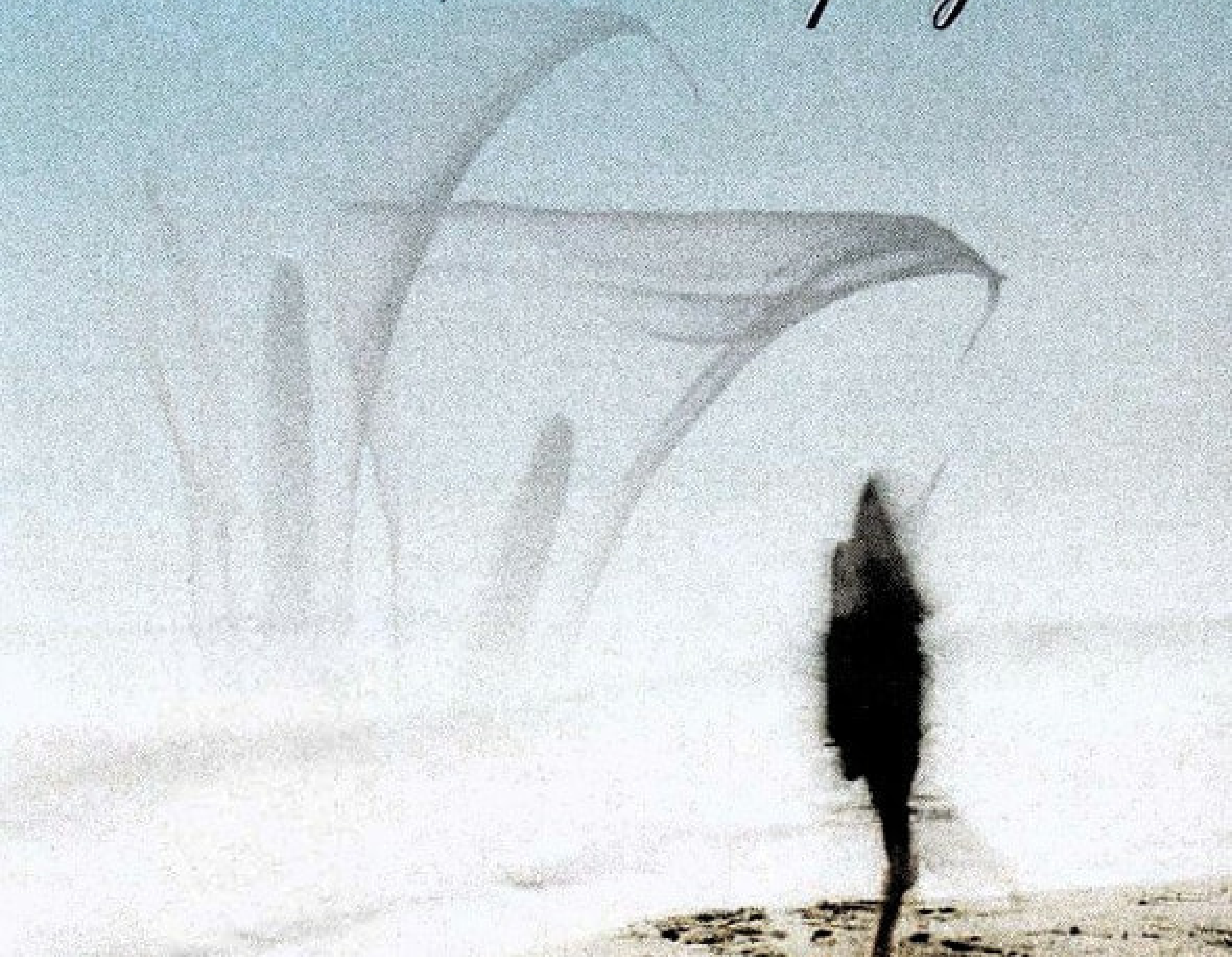
ILEANA

MĂLĂNCIOIU

O sută și una de poezii

ILEANA MĂLĂNCIOIU

101 POEZII

alese de poetă din volumele:

PASĂREA TĂIATĂ (1967)

Drum

Mă-ndrept pe drumu-ntunecat anume
Să nu-mi văd boii tineri șchiopătând;
Le-au intrat potcoavele-n copite
Și se tem s-atingă de pământ.

Din când în când îmi îngenunche-n jug
Și fiindcă n-am tărie să-i îndemn
Se uită blânzi și se ridică singuri
Și pleacă amândoi ca la un semn.

Și doar la miezul nopții îi opresc,
Dejug pentru o vreme și rămân
Lătrată de toți câinii mahalalei
La poarta potcovarului bătrân.

Le iau pe rând picioarele în brațe
Și îi apăs cu palma pe copite
Să știu pe care parte-au șchiopătat
Și să le-acopăr oasele tocite.

Bătrânul trece cuiele prin foc,
Le potrivește bine și le bate
Și când se strâmbă și ajung în carne
Le scoate înapoi însângerate.

Apoi le-ndreaptă și le bate iar,
Mă-ntreabă unde merg și cine sânt
Și ca să știe de-am să pot ajunge
Îi pune să se sprijine-n pământ.

M-ajută să-i înjug și să-i pornesc
La început încet și șchiopătând

Și câinii ne mai latră o vreme și ne lasă
Și rănile se vindecă mergând.

Sturionii

Urcă sturionii la izvoare…
Ce limpede e apa care-i petrece,
Și cum le cresc înotătoarele în ea
Până se face râul vâlcea!
Și cum cresc mai departe înotătoarele
Până le sprijină-n maluri să oprească izvoarele.

Trec sturionii de izvoare
Intră în piatra seacă de după ape
Și piatra crește,
De parcă muntele ar respira
Adânc prin branhiile unui pește.

Vin ploile prin stâncile roase
Ca printr-un puternic schelet
Și se vede din depărtare
Cum își desfac ei trupul dinadins
Să li se scurgă icrele în mare.

Nu vă-ngroziți când pietrele trosnesc
Și dacă vi se rup de sub picioare,
Ca oasele de pește călcate din greșeală,
Să știți că vă aflați lângă izvoare.

Beți apele acestea cu icre cu tot,
Să simțiți cum vă urcă sturionii prin trup,
E un loc unde sângele nu-i mai încape,
Când le-or țâșni înotătoarele prin voi
Vă veți putea împotrivi oricăror ape.

Puii din scorburi

Caut cuiburi cu băieții prin scorburi,

Îngropându-mi mâna până la umăr în putregaiul gălbui,
Înspăimântată când o pasăre întârziată
Se zbate între mine și pui.

Îi simt ciocul și ghearele umblându-mi prin carne,
O prind de-o aripă și-ncerc s-o scot
Și-mi scapă și mă lasă cu penele în mână
Când am ieșit din scorbură până la cot.

Îmi opresc sângele cu frunză de salcie și cu pământ,
Iau puii orbi în mână și-i sărut
Și-aș vrea să-i pun la loc, dar nu mai pot
Pentru că scorbura-ntre timp a mai crescut.

Mi-i pun în sân o vreme și ocolesc grădina,
Fără să știu de ce cu capu-n jos
Și când aș vrea din nou să-i pun la loc
Nu știu din care salcie i-am scos.

Nu pot să-i las în alta la-ntâmplare,
Mă tem de șerpi la fel ca mai demult
Și umblu peste tot cu puii-n sân
Și-au mai crescut și cântă și-i ascult.

Rugă

Mă rog de tine, băiat curajos,
Încercat pe zidul morții, în bâlciul copilăriei,
Nu umbla să mă smulgi de la zmeul cu șapte capete
Ca să câștigi o parte-a-mpărăției.

Eu am venit de bună voie aici,
Am șters vatra-mpăienjenită,
Am frământat de două ori pământul
Și am umplut cuptoarele cu pită.

Apoi am rupt-o țărănește, pe ștergar,

Să iasă aburi calzi și i-a simțit din depărtări
Și-n locul buzduganului vuia ca uraganul
Mirosul tras pe cele paișpe nări.

Îl așteptam să aflu gustul pâinii
Și numai după bătaia inimii am înțeles că e bună,
Că până la piept era îngropat în pământ
Și de la umeri în lună.

O, toate fetele acelea din poveste,
Care de teamă v-au urmat mereu,
Când e atât de simplu și de omenește
Să-ncerci o dată să iubești un zmeu!

Pasărea tăiată

M-au ascuns bătrânii, după obicei,
Să nu uit de frica păsării tăiate,
Și ascult prin ușa încuiată
Cum se tăvălește și se zbate.

Strâmb zăvorul șubrezit de vreme,
Ca să uit ce-am auzit, să scap
De această zbatere în care
Trupul mai aleargă după cap.

Și tresar când ochii, împietrind de groază,
I se-ntorc pe dos ca să albească
Și părând că-s boabe de porumb
Alte păsări vin să-i ciugulească.

Iau c-o mână capul, cu cealaltă restul,
Și le schimb când mi se pare greu,
Până nu sânt moarte, să mai stea legate
Cel puțin așa, prin trupul meu.

Însă capul moare mai devreme,

Ca și cum n-a fost tăiată bine,
Și să nu se zbată trupul singur
Stau să treacă moartea-n el prin mine.

La moară

Stăm la rând la moara dintre munți,
Unii sus pe boabe, alții pe proțap
Și din când în când ne schimbăm locul
Să nu amorțim cu noaptea-n cap.

Mulți sântem câți saci avem în sănii,
Am trecut prin miezul nopții plaiul,
Fiecare după sacul lui,
Să nu-i schimbe cineva mălaiul.

Roata morii stă înțepenită,
Râul înghețat trozneşte-n vânt,
Boii i-am legat de stâlpii porții
Și aștept să-i scoată din pământ.

Gerul se asprește și le-nghează botul,
Întunericul e neclintit,
Parc-a mers și timpul după roata morii
Și la miezul nopții s-a oprit.

Mă agăț de spițele-nghețate
Să pornească roata, să se facă zi
Și se subțiază și mă tem că lemnul
Măcinat de ape va pieri.

Negru-Vodă

Se subțiază oasele lui Negru-Vodă,
În Argeș, la Biserica Domnească…
I se preface trupul mort în suflet
Și intră-n noi, să nu se risipească.

Și sângele, de suflet îngroșat,
Ca de pământ începe să se facă;
Parcă ne cade carnea de pe noi
Și oasele din humă le îmbracă.

Un Negru-Vodă viu mi-apare-n față,
Cu zece meșteri după el trecând,
Mă uit la ei prin sticla prăfuită
Și-mi pipăi trupul cald și mă-nspăimânt.

Cu piatră și cu iarbă-amestecată
Mi se adună carnea în sfârșit,
Mă sprijin în pământul plin de meșteri
Și plec, lăsând mormântul răscolit.

Cioica

De două nopți aud cântând cioica
Și-aș vrea să dau cu piatra-n ea să fugă,
Dar am aflat că pasărea e sfântă
Și nu se poate alunga cu pietre
Și nu se știe pentru cine cântă.

Din când în când se duce și se-ntoarce
Din alte locuri de pe valea noastră
Și-aș vrea să știu ce s-a-ntâmplat cu ea,
Dar zboară în tăcere și n-aud
Decât când vine iar pe casa mea.

Aprind lumina să mă știe trează
Și mă prefac un timp că n-o aud
Și se preface-o vreme că mă lasă,
Dar ea a fost făcută ca să cânte
De câte ori coboară pe vreo casă.

’Nainte de-a se face zi adorm
Visând păduri și drumuri neumblate

Și-o ceață albă care mă desparte
De-aceste locuri unde vreau s-ajung
Și pasărea îmi cântă mai departe.

CĂTRE IERONIM (1970)

Boul jupuit

Boul jupuit atârnă cu picioarele în sus,
Pielea nu mai învelește carnea lui cea muritoare,
O lumină dinăuntru și-o lumină din afară
Lasă coastele să facă cercuri albe de răcoare.

Locul inimii așteaptă însemnat cu cheag de sânge,
Capul cel cu stea în frunte se mai vede numai unde
Ochii umezi dați pe spate vine cineva să-i scoată
Și desparte carnea rece de luminile rotunde.

Eu rămân tăcută-n preajma trupului ce se lungește
Și se leagănă în aer parcă-anume ca să știu
Că din el acum se vede doar o umbră și-o lumină
Dată de acea putere de-a fi fost odată viu.

Dar lumina este rece și încep să mă cutremur
Că înjur nu văd nimica și încep să-i dau ocol
Până când se rup în noapte funiile de pe oase
Și dispare fără urmă trupul care-atârnă-n gol.

Ursul

În iarba-naltă de pe munte, cu trupu-ncolăcit ca șerpii
Când ies de se-ncălzesc la soare și înlemnită de durere
Aștept să vină iarăși ursul, să se aplece peste mine
Și să rămână-așa o vreme, să mă miroasă în tăcere.

Să vadă că sânt încă vie și că aș vrea să mă fac bine,
Să-nceapă să mă calce-alene din umeri până la picioare,
Să-l simt alunecând pe coaste și-ngenunchind fără să vrea
Și să coboare iar pe iarbă atunci când știe că mă doare.

Să urce-apoi din nou pe șira spinării-ncet până la gât,
S-aud vertebrele trosnindu-mi sub dreaptă laba lui de fiară
Și să nu pot țipa de teamă că-n timp ce trece peste mine
Ca să mă vindece, strigându-l, el ar putea să scoată-o gheară.

Să-mi lepăd forma femeiască de șarpe-ncolăcit la soare,
Să afle ursul că se mișcă pământul pe care mă-ndrept,
Ușor sub greutatea lui și tremurând să se-ncovoaie
Și să mă-ncolăcesc din nou, să gem tăcută și s-aștept.

Apoi să vină vindecarea, să ies din iarba tăvălită
Și să-mi mai simt o vreme trupul înfierbântat de pașii grei,
Iar ursul să se-ndepărteze, călcând încet peste pământuri
De parcă-ar merge mai departe pe umerii unei femei.

Apa de pe valea noastră

Apa de pe valea noastră șerpi albaștri o străbat
Și eu calc din întimplare trupul lor cu sânge rece,
Îmi rămâne sub picioare urma solzilor adâncă
Încercând să mai oprească zvircolirea care trece.

Însă șarpele îmi iese nestrivit de sub picior
Și se-ascunde pentru-o vreme și apoi se vede iar
Sprijinit în rotocolul trupului făcut anume
Ca să-nalțe către mine capul lui triunghiular.

Mă scufund cât pot de-ncet, făcând semn cu mâna dreaptă,
Iar apoi încep să șuier și aștept să se coboare
Șarpele cu gura care se deschide către mine
Și se mișcă peste valuri facând cercuri de răcoare.

Dar nu vine, stă deasupra și privește către maluri
Și eu șuier mai departe și mă uit cum nu mai vine
Și începe să mă-nghețe trupul lui încolăcit
Și crescut de limpezimea apelor de peste mine.

Păpușarul

Stau păpușile-atârnate, fire care nu se văd
De scufie și de brațe le-au legat frumos de sus,
Dedesubt e păpușarul ce din când în când le mișcă
Și în locul lor vorbește dacă au ceva de spus.

Noi la ele ne uităm cum se-nalță și coboară
Și-ascultăm ce au să spună și aflăm de unde sânt
Și ce pași mărunți le poartă către locul unde merg
Și cum sânt de împlântate cu picioarele-n pământ.

Câte una dintre ele e retrasă dedesubt,
Dar apoi se-nalță alta tot cu ochii ca de leu
Și cu părul de mătase și cu mijlocul subțire
Care nu știu dacă râde sau de plânge-n locul meu.

Fiindcă toate par că râd și că plâng întotdeauna
Și cu ochii îmi fac semne și mă cheamă fiecare
După cum de sus le trage firul de care atârnă
Și de jos le mișcă mâna păpușarului cel mare.

Aurelian, împăratul

Toată noaptea au sunat trâmbițele,
S-a-ntors Aurelian, împăratul,
Mă uit la mantia lui purpurie
Și-ncerc să m-apropii de el și nu pot.

Întind o clipă mâna către coroana lui
Și dau de gol și-ncep să mă cutremur
Și îi șoptesc fără să vreau: vă rog,
Lăsați-mă să vă ating veșmântul.

Dar el stă neclintit și se uită la mine
Și parcă nu mă vede și-ncerc să mă aplec
Spre umărul de fier și-ncep să țip:
Doamne, e numai umbra aceluia care…

Apoi începe și el să mă cheme
Pe numele mic și mi-e frică să strig:
Aurelian, împăratule, dă-mi mâna,
Nu-mi pasă că lipsesc trei oase din ea.

Doarme Ieronim

Doarme Ieronim cu capul pe brațele mele
Și cu ochii deschiși, e târziu
Și mi-e frică să-i scot brațele de sub cap
Și e liniște și m-aplec către el.

Ai un ochi de sticlă, Ieronim,
E puțin mai albastru decât celălalt
Și puțin mai rotund și puțin mai adânc
Și are valuri în el, ca icoanele vechi.

În centrul lui stă golul, asemenea pupilei,
Și pare-n urma plânsului și este
Atât de rece că încep să tremur:
Ieronim, mi-e frică, scoală-te, Ieronim.

Dar el stă mai departe cu capul pe brațele mele
Și doarme cu ochii deschiși și visează
Că nu se mai trezește și strig către voi:
Liniște, vă rog, liniște, doarme Ieronim.

Noapte aproape albă

Era o noapte aproape albă (Doamne, ce noapte era!)
Stam în fața lui Ieronim și trupul lui era luminat
Până la oase. Domnule Ieronim, am strigat,
(Căci pe vremea aceea îl strigam: domnule Ieronim)

Iertați-mă, vă rog, că vă spun, dar mi-e frică,
Trupul dumneavoastră nu mai este decât
Un contur de lumină aproape difuz

Și prin el vi se văd toate oasele frânte.

Căci vă spun, în noaptea aceea prin trupul lui
Se vedeau bine toate oasele frânte,
Până la osul frunții care sta aplecat
Și strălucea în partea de argint.

Era o noapte albă, Doamne, ce noapte era
Și cât de frică mi-a fost că stam singură cu Ieronim
Și trupul lui era astfel luminat
Că prin el se vedeau toate oasele frânte.

Apa morților

Ieronim, astăzi am umblat prin câmpie
Și-am văzut prima oară apele morților
Și-am alergat către ele și în mijlocul lor
Te-am văzut dezbrăcat pentru scaldă.

Parcă voiai să te-acoperi și nu știu cine
Îți furase hainele de pe mal
Și cum m-apropiam către tine
De rușine fugeai cu ape cu tot.

Și-mi părea tare rău că fugi, Ieronim,
Căci bănuiam că de rușine fugi
Fiindcă în apa aceea prin care umblai
Mari semne se vedeau pe trupul tău.

Și mă uitam la semne și fugeam
După apa morților prin câmpie…
Ce frumos bărbat erai, Ieronim,
Și ce rău mi-a părut că nu pot să te-ajung.

Asemenea ielelor

Ieronim, frică îmi este acum, ce să mai fac,
Ce trebuie să fac, ce se mai poate?

Pe lângă apa unde m-am scăldat
De la naștere până atunci
Nu trecuse niciun bărbat.

Te-am auzit venind și nu știu cum
Către tine am fugit fără să vreau,
Nu am știut ce frică o să-mi fie
De moartea ta când mă vei întâlni
În crucea nopții pe câmpie.

Acuma neclintit rămâi și strig:
Doamne, de ce nu ai făcut atunci
Să vină cineva să-i dea de veste
Să se apropie cu ochii-nchiși
Că trupul meu asemenea ielelor este?

Sânge de urs

Ca să te vindec, Ieronim, ți-adusesem
Sânge de urs, în șoaptă te rugam:
„Gustă puțin, îți va face bine”,
Și, întru adevăr, credeam că în noaptea aceea
Cu sânge de urs te-aș putea vindeca.

De sânge tu nu te-ai putut atinge,
Cu sila am vrut să ți-l torn pe gât,
Vâscos era, deasupra buzelor rămânea,
Îl dezlipeam încet și-l aruncam
Și cu altă cană de sânge veneam.

Dinadins îl vărsai și strigai către mine
Și nu știi, Ieronim, cât de rău îmi părea,
Altfel aș fi vrut să fie în noaptea aceea chiar dacă
Oasele tale zdrobite, în grabă la loc adunate,
Sângele de urs să le vindece nu mai putea.

O aripă de vrabie

Patul meu, Ieronim, cu stâlpi negri împrejmuit este,
Din greșeală m-am culcat în el în noaptea aceea,
Încet îl trăgeau zece cai,
Nimeni nu știa încotro mă duceau,
Alăturea numai tu plângeai.

Dar eu nu vedeam, Ieronim, că tu stai lângă mine și plângi,
Muget prelung de fiară mi se părea c-aud,
Să vină un om sfânt era marea mea rugă,
La simpla apropiere a lui
Haita de animale să fugă.

Și-abia atunci nu știu cum s-a-ntâmplat, Ieronim,
Te-ai apropiat de mine atâta de sfișiat încât
Trupul tău din bucăți făcut abia învia,
Ca apa vie sufletul se vedea cum le leagă
Și frică și rușine mi-a fost de moartea mea.

N-am murit, Ieronim, nici în noaptea aceasta,
Dar am plâns cât o femeie și un bărbat la un loc,
O aripă de vrabie este pleoapa mea dreaptă,
Cineva îmi spune că bate de rău
Și frică mi-e de tot ce mă așteaptă.

INIMA REGINEI (1971)

Cântec

Tu, Ieronim, ai pierit de cum m-ai atins,
Ca o câmpie casa mea era,
Spre tine am fugit cât am putut
Nu știam că sfâșierea se ia.

Acum trupul meu ca și al tău este
Din bucăți făcut, șade-n frunzișul veșted,
În ceafă are ochiul pus din greșeală-acolo
Și în călcâi rotundul creștet.

Tu, Ieronim, ai pierit din chiar acea clipă
În care m-ai atins, sfâșiată sânt
Și e noapte și abur de mort împrejur
Și de frică trebuie să cânt.

Fiul lui Ieronim

Pe un perete sta fiul lui Ieronim,
Lipit de zid la mine se uita,
De ce te uiți, fiul lui Ieronim, am strigat,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Restul pereților erau negri și goi,
Doar el suflarea mea o asculta,
Cum te cheamă, fiul lui Ieronim, am șoptit,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Ochi de lumină avea fiul lui Ieronim,
Privirea lui în noapte fulgera,
Nu poți închide ochii, am întrebat plângând,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Fericită să fii

Fericită să fii tu, Ierodesa,
Pe când jocul era sublim,
O nimfă s-a oprit amețită
În fața domnului Ieronim.

Ci Ieronim atunci s-a rugat,
Rugă curată:
Dar, Doamne, ce am făcut eu
De șade în genunchi această fată.

Căci el credea că întru adevăr
O fată se afla în fața lui
Și tu, Ierodesa,
Tu singura care-ai știut
Că el are oasele frânte,
Tu ai închis ochii și ai tăcut.

Și ai lăsat-o pre nimfă
Asemenea unei femei
Să îi dezlege
Curelele de la sandale;
Fericită să fii tu, Ierodesa,
Acum și-n toate ceasurile tale.

Calea

Ieronim, galben este obrazul fiului tău de pe zid,
Că în noapte o aureolă de sfânt pare,
Când singură cu el rămân pază somnului tău
Pe pietrele albe de la intrare.

Doamnă, îmi spune, stând nemișcat
Și încercând să se apropie cu greu,
De pe piatra de unde sânt aș putea
Să v-arăt calea către tatăl meu.

Încercați să ajungeți pe zid, lângă mine,
Nu vă fie frică, urcați mereu;
Care este calea, Natanael, îl întreb,
Doamnă, șoptește, calea sânt eu.

Și rămân mai departe, în fața cetății,
Pe pietrele albe, pe care sânt
Și-ncep să te văd prin obrazul lui galben
Asemeni unei aureole de sfânt.

Ochiul tău cel bun

Ochiul tău cel bun, iubite, care sufletul mi-l știe
Cum e el, nu cum se vede prin tristețea adunată,
S-a-ndreptat din nou spre mine și mi-e teamă când se uită
Ca la moarta lui cea sfântă care-n noapte se arată.

N-am murit în noaptea asta, cum credeam că mor, în somn,
Doar de sfânta mea greșeală în tăcere luminată,
Nu sânt moarta ta, iubite, dar privește-mă-n tăcere
Dacă trupul meu asemeni moartei dragi ți se arată.

Pot trăi doar din privirea ta-ndreptată către mine
Ca un aer bun ce schimbă din obșteasca agonie
Și sânt moartă dacă trupul meu de moartă luminează
Și sânt vie dacă-ți place chipul meu de fată vie.

Când se face întuneric pot trăi din umbra ta
Care umbra mea firavă în tăcere o înghite,
Pot trăi din însăși umbra aruncată peste lume,
Numai nu-ți lua dinspre mine ochiul tău cel bun, iubite.

Fântână

E seară, iubite, nori lungi de-ntuneric
Pe culmile albe încep să coboare,
O lume de apă încet își arată
Șuvoaiele ei trecătoare.

Prin lumea de apă femeia pierdută
Asemenea chipului meu din fântână
Cu cât îmi plec fruntea cu-atât se ridică
Din marea și blânda țărână.

Și-atuncea când chipul meu trece în apă
Și fața mea pală în ea se oprește
Pe chipul meu ud ca de-o ploaie eternă
Figura de umbră-și lipește.

Privește-mă bine, iubite, e seară
Și stăm rezemați de fântână
Și-n lumea de apă stă chipul de moartă
Ce-ntinde spre mine o mână.

Noapte albă

Sfânt ca sufletul de moartă plâns de tine îndelung
Este aerul, iubite, în această noapte albă
Și ca lacrima din ochiul tău căzută peste lume
Când pe pieptul ei de zână așezaseși flori de nalbă.

Mergi încet pe-un drum bătut care mă îndreaptă iarăși
Înspre veșnicul pământ ce-mi apare-n cale
Răscolit de-același duh ce se-nalță și mă lasă
Martor sfintei înălțări și pieirii sale.

Pot să spun c-am văzut piatra dată la o parte
Și-am văzut mormântul gol și-o lumină lină
Care chipul său frumos îl învăluia să-l ducă
Lumii de lumină.

Pot să spun, dar cum să spun,
Tu găsești mormântul gol și-mi apari în cale,
Cine-a fost aici, întrebi, și-a luat trupul dulce,
Eram singură, iubite, în această vale.

Eden

Cu blânda regină în față mă văd,
Vorbim între noi ca-ntre moarte,
Prin dragostea noastră pierdută murind
Supuse aceleiași soarte.

Aveam un iubit pe pământ, îi șoptesc,
Aveam și eu unul, îmi spune,
Al meu era soarele ce răsărea,
Al meu era cel care-apune.

Apoi vii și tu, cel murit mai târziu
Sau cel ce nu mori niciodată,
Iubisem întâi o regină, șoptești,
Pe urmă o tânără fată.

Astfel ne vorbim toți cu liniște-n glas
Căci nimeni din noi nu mai știe
Al cui este osul pe care-l privim
Ca trup într-o altă vecie.

Ținut

Ținut din lumea morții cu sfinții-n ascultare,
Aici regina-și cântă cântările regine,
Tot tânără, iubite, și tot cu fruntea pală
Încremenită-n palme gândindu-se la tine.

Când stele cad la noi în lumea lor se-nalță,
La noi un om se pierde, la ei un sfânt se naște,
Regina stă cu ochii pe steaua răsărită
Și nou născutu-n moarte încearcă-a-l recunoaște.

De câte ori o stea mai mare i se-arată
Ies magi cu straiele de foc în cale
Și blândul chip al ei caută chipu
Pe care-l dă și-acuma înfățișării tale.

Dar tu te schimbi, iubite, din zi în zi la chip,
Lumina stelei care își lasă raza dreaptă
Mă tem că n-o să-i poată vesti nașterea ta
În lumea-ncremenită în care te așteaptă.

Ca ochiul moartei tale

Ca ochiul moartei tale e cerul azi, iubite,
De plumb e neclintirea cu care se înclină,
Mereu tot mai aproape, mereu tot mai încet,
Într-o privire lungă și nesfârșit de lină.

Și ochiul meu, iubite, spre ochiul ei se-nalță
La fel cum bolta neagră se lasă printre stele,
Mereu tot mai înceată, mereu tot mai aproape
E ridicarea blândă în cer a pleoapei mele.

Se pierd în noapte stele sub ochiul meu ce urcă
Încet spre ochiul umbrei din cerul ce se lasă
Ca un păianjen negru și nesfârșit de mare
În lumea pământeană ca-n propria lui plasă.

Și alte stele nasc sub ochiul meu ce piere
În noaptea care-n lume își face veșnic loc
Ca printr-un ochi de gol ce s-a văzut pre sine
De apă, de pământ, de aer și de foc.

Trecere

Iarăși văd trupul reginei din bucăți făcut, iubite,
Și când tu îl porți pe umăr mâna dreaptă i se pierde
Și se pierde mâna stângă și se pierde tâmpla rece
Și se pierde însuși ochiul ce m-așteaptă-n iarba verde.

Și eu trec pe urma ta și-adun brațele pierdute,
Fruntea albă, părul galbin, ochiul tulbure și rece,
Iar când toate-s așezate înapoi precum au fost,

Să le dau din nou suflare, sufletul în ele-mi trece.

Mi se face tâmpla rece, mi se face gol în frunte,
Glasul meu își uită gura împietrită care-l poartă,
Astfel una câte una părți din mine s-au pierdut
Și începe să le-adune înviatul trup de moartă.

Și le pune cap la cap și-apoi suflă peste ele
Și le dă-napoi suflarea și așa până târziu
Trupurile noastre blânde în tăcere se arată
Înaintea ta, iubite, unul mort și unul viu.

CRINI PENTRU DOMNIȘOARA MIREASĂ (1973)

Răpirea

Căutați mai adânc în pământ, veți găsi păpuși de piatră,
Ca răpirile arată fuga lor pe caii reci,
Pe un mânz de gresie albă
Este femeia după care treci.

Și tu atât de drept stai că îți pare numai că fugi
După acel trup îndelung iubit,
Mergi cu calul tău și cu șaua lui și cu drumul
De care ai fost lipit.

Ca de gresia albă din întâia răpire
Mâinile mele de trupul tău s-au lipit,
Din sângele calului nostru ne vine sângele
În inimile care-au amuțit.

Bate inima de piatră și de gresie și de lut,
Se desface în cele patru bucăți din care s-a făcut,
Bat mai departe bucățile același ritm sfânt,
De parcă părțile și întregul una sânt.

Bate calul din copita de piatră și ne duce
Până la cruce, până la soarele, până la șarpele
În gura căruia stă limba ceasului
Și îngerul nostru cu harpele.

Ieși, îngere, din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfântă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

Iubitule, și dacă noi

Iubitule, și dacă noi sântem păpuși de pământ,
Făcute ca o simplă jucărie,
Și dacă țepușa care ne intră în piept
Alt mort mai mare cheamă în vecie.

Dacă trupul iubitei tale mereu regăsit
Ca-ntr-un mormânt fără hotare
E forma cuiva care nu a murit,
Ci doar e urmărit fără-ncetare.

Dacă plânsul nostru nu este chiar plâns,
Ci numai o mare derută,
În vreme ce adevărata durere
Trece-n tăcere și necunoscută

Și-n vreme ce adevărata moarte
Caută încă acea ființă vie
După chipul căreia trupurile noastre
Au fost făcute doar pentru magie.

Albastru e bobul de nisip

Albastru e bobul de nisip de pe piatra în formă de cap de femeie,
Să fi fost albastru ochiul ei cel neuitat,
Sau eu, văzându-l într-atâta legătură cu ochiul lui,
Culoarea sa prin simplă alăturare să i-o fi dat.
Bat raze de aici dincolo
Ca între ochii care unii în alții s-au uitat,
Cum m-aș uita în ochii ei mă uit acum în ochii lui,
De aceea am tremurat.
Cum aș vedea tot ce ochii ei au văzut
Până când s-au schimbat la chip
Și s-au mutat în frunte și s-au făcut unul
Și s-au făcut un bob de nisip.
Și bobul acesta albastru s-a lipit
Din întinsul de nisip pe gresia albă pe care
Ochiul ei ar fi fost de la sine-nțeles

Chiar dacă-ar fi lipsit din întâmplare.

În însuși cuptorul

Ca în cuptorul zmeului s-a copt păpușa de gresie,
Ohoho, de data aceasta a fost rândul lui,
Stă cu păpușa în brațe precum cu
Fata cea mai frumoasă a împăratului.

El însuși are trupul scos din același cuptor
Cu fata și cu calul de răpire
Și cu pădurea de argint prin care
Se vede drumul tău de veșnic mire.

O, cum bați din poartă în poartă și cum întrebi:
„Nu s-a ascuns aici o căprioară”,
Și cum îți apare în față capra de carnaval
Cu plisc de cioară.

Și cum treci tu pe drumul tău și cum nu mai știi
Că te-ai întâlnit cu zmeul și cu zmeoaica și cu ea,
În însuși cuptorul în care
Cenușa ei în gresie se prefăcea.

Nunta

E ziua sfântă-a nunții, mireasa trece blândă
În carul ei de nuntă cu caii albi în spume,
Văd crinii de pe brațul ei și tremur
Ca un nuntaș din altă lume.

Un joc imens începe, o horă cât pământul
Se învârtește lină, aproape că a stat,
Eu urmăresc mireasa cuprinsă-n ea și-mi pare
Că voalul ei și crinii deja au înghețat.

Biserica-i deschisă, urmează cununia,
Încremenită pierd altarul din priviri,

Același trup de miel, de două mii de ani,
Se mistuie în pieptul perechilor de miri.

E liniște deplină, stau mirii-ngenuncheați
Și parcă lumea piere, și parcă nu mai sânt,
O altă nuntă pare să fie așteptată
De sufletele strânse la templul din pământ.

Același voal subțire s-a scos din vechea ladă,
Zâmbesc tăcuți copiii pe piatra cenușie,
Aceeași horă lină a început, dar nimeni
Nu știe că urmează aceeași cununie.

Miros de crini se simte în aerul fierbinte,
E singură mireasa în carul ei și plânsă,
De unde-a venit, Doamne, și unde este dusă
Și în cântarea asta de ce se duce însă.

Crini pentru domnișoara mireasă

Crini pentru domnișoara mireasă,
Crini albi și cărnoși, cum n-am mai văzut,
Ca și cum nunta veșnică acum a fost descoperită
De un mire tânăr și neprefăcut.

Ce purtați, domnule mire, în buchetul cu trei fire,
În buchetul cu trei fețe dumnezeiești
Ca trei flori de crin aduse de foarte departe
Pentru nunta din povești.

Domnul mire nu poate să răspundă,
Domnul mire zboară peste nori,
În tăcere, domnișoara mireasă
Sărută cele trei flori

Ca și cum n-ar fi flori de crin,
Ci fețe sfinte cu adevărat.

Ce purtați, domnule mire, în buchetul cu trei fire
Care trupul miresei l-au înviat.

Vertebra

Peste această formă de tâmplă s-a așezat o boabă de nisip,
Nu e nisip, zice, este ochiul ei pus dinadins într-o parte,
De fapt, partea aceasta e fața ei de tânără zeitate
Care, de restul pietrei, prin linie rotundă se desparte.

Și linia aceasta rotundă este, de fapt, linie dreaptă,
Este cercul soarelui de peste sori,
Făcut anume așa ca ochiului să nu i se arate,
Ci numai tâmpla să îl simtă uneori.

Și ca să fie întru totul simțită
Linia merge ușor pe șira spinării ei
Și numai undeva șira spinării e frântă
Ca să nu pară a unei zeițe, ci a unei femei.

O singură vertebră se vede și tu o recunoști după ea,
Dar unde este restul, strigi până când
Din vertebra ei se face un lanț
Pe care îl ții în mâini tremurând.

Să topim ceara, Ierodesa

Să topim ceara, Ierodesa, să curgă valuri de lapte din fluier,
Eu am văzut trupul său în cenușa modelată de mâinile lui,
Semăna cu o oală de lut în care
S-a născut cloșca cu pui…

Semăna cu un instrument muzical nemaivăzut,
Semăna cu luna, semăna cu cerul întunecat,
Semăna cu o cohortă de sfinți,
Semăna cu peștele pe uscat.

Semăna cu el când îl doare tâmpla

Pentru pierderea ei și pentru tot,
Semăna cu un șarpe fără coadă,
Semăna cu un miel fără bot,

Semăna cu tine, Ierodesa, când cauți
Lutul acela de mâinile lui modelat,
Semăna cu mine și sta în pământ și cânta
Din fluierul umplut cu lapte dulce și îngropat.

În fiorduri

Ba nu e gresie, e gheață, nu peste mult se va topi
Singurul ochi rămas în fruntea lui Isis până-acum,
Se va topi urechea ei de vietate-nchipuită
Și aripa și semnul lunii ca un disc de fum.

Și șarpele se va topi ca un ghețar albastru
Pe care arde brațul ei de nu se știe când,
Se va topi și fluierul, iubite, și-n locul mărilor
Lapte dulce vom vedea curgând.

Atunci se va întoarce ea către tine și va zice,
Iubitule, lumile noastre sânt totuna,
Iartă-mă că mi-am pierdut nara de cal și aripa de vrabie
Și fruntea pe care mi-a fost încrustată luna.

Ce importanță mai are că eu nu sânt eu
Și noaptea nu e noapte și nimeni nu se duce să se culce,
E liniște și e frumos în nord
Și în fiorduri curge lapte dulce.

Poate nu este el

Am găsit trupul tău înjunghiat pe la spate,
Altfel ar fi fost mult mai greu,
Scot cu spaimă cuțitul și-i șterg
Plăselele de aur pe pieptul meu.

Doamne, strig, poate nu este el,
Poate este doar chipul lui de pământ,
Poate sângele nu este chiar sânge,
Poate sufletul său pe câmpie o fi cântând.

Poate păsările cântecul lui îl ascultă,
De ce tac păsările pe câmpie,
Poate și ele sânt din lut
Făcute doar pentru magie.

Poate că moartea vine-abia acum
Și caută în taină ființa Ta cea sfântă
După al cărei chip am fost alcătuiți,
Poate că pasărea eternă cântă.

ARDERE DE TOT (1976)

arată-mi-te acum

arată-mi-te acum căci într-o zi mă vei căuta și nu voi mai fi
sufletul meu lepădat de trup ca pruncul înainte de vreme
va umbla gol pe drumul sufletelor și nu va ști
nici numele cu care să te cheme

atunci vei vrea poate să fii carnea mea trecătoare
și sângele meu cald care a fost odată
și mângâierea lui urcând ușor pe șira spinării
ca gândul către tine de curată

sau vei vrea să fii chinul meu ori suflarea
numită viață pe care te-apleci să mi-o iei
cum pasărea lăsată anume la mine în palmă
ia în tăcere bobul său de mei

sau vei vrea să fii chipul lui din orbita mea
pierit sub ochiul tău care mă va orbi
în însăși clipa în care cred că mă-ndrept către tine
arată-mi-te acum căci într-o zi mă vei căuta și nu voi mai fi

urci încet purtat de roata

urci încet purtat de roata care duhul tău îl ține
în rotundul ei pe care trupul sfânt a fost lăsat
ca un fulger îmi apare fața ta de leu din dreapta
feței tale de bărbat

într-o singură vedere ce se face prin tot trupul
tău acoperit de ochi și prin ochii de pe roată
stau cuprinsă de-ntristare că nu-i strigăt să se-audă
când urechea însăși este ochi deschis spre lumea toată

vezi-mă atât de bine ca și cum mi-ai auzi
sufletul care te strigă în a sufletelor limbă
când pe zarea străbătută de adevăratu-i chip
aripile tale sfinte sânt acelea care-l plimbă

vezi-mă cu ochiul lui ce din ochii tăi se-adună
și din ochii roatei tale născocite să îl poarte
și al roatelor de peste roate-n care șade
duhul lumii vii și-al celei moarte.

și totuși cât aș vrea

ci iarăși sufletul desprins de trup
acea adiere nespus de ușoară pe care
uneori în nopțile foarte lungi
începem s-o vedem cum apare

ca prima jumătate a unui guștere
care speră că îi va crește iarăși cândva
coada în care mai simte când și când
o lovitură de pe când era

o, ce trist trebuie să fie atunci când te doare
chiar partea pe care nu o mai ai și când
rănile-adânci care se simt în ea
pot să se vindece numai în gând

și totuși cât aș vrea să văd odată un suflet
să-l țin în palmă ca pe o pasăre și să zic:
e sufletul omului acela care sta lângă noi sub soare
și din care mă temeam că n-a mai rămas nimic

lumină până foarte departe

lumină până foarte departe
pe pământul cald peste care plutești
se văd femei aducând ramuri de măslin
și se vede un suflet în care privești

stă în fața ta fară să spună nimic
pare dus foarte demult și pare să fie
întors anume să ia sufletul tău
și să-l treacă peste apa vie

până acolo unde nu se mai vede
decât trupul nemișcat al celor plecați
și umbra corăbiei lui uta napiștim
cu idolii de piatră sfărâmați

lumină până foarte departe
privesc către tine ca și cum curând am să mor
undeva după ce am să trec de lumea aceasta
văd încă spaima ta și-a tuturor

calea

vin suflete din cer ca păsări albe
și trec ca duhul tău în taină peste ape
și aripile care le-aduc către pământ
par niște vechi lopeți ce așteptăm să scape

să le oprească-odată chiar numai din greșeală
și numai pentr-o clipă în zările albastre
să le vedem aievea cum nu le-am mai văzut
decât în visul trist al morții noastre

dar ele vin ușor și nu simțim decât
că aburul lor cald a fost trecut pe-aproape
anume să ne smulgă din amorțeala-n care
un calm fără speranță începe să ne-ngroape

și aripile lor ușoare precum pleoapa
ce bate peste ochiul deschis întru mister
lasă-n văzduh doar calea abstractă ca un unghi
prin care parcă s-au întors în cer

ci iarăși viitorul

ci iarăși viitorul, acest regat frumos,
această pajiște ce înverzește sub ochiul încă viu
această întinsă grădină în care sufletele
vor sta la soare până târziu

acolo vom fi noi mult mai aproape
și mult mai lângă ea și lângă râul de miere
și lângă râul de lapte dulce din care
trupul meu a ieșit în tăcere

și ți s-a arătat ție celui născut mai demult
din aceeași sfântă suflare
pe care el o trage înapoi
cu multă întristare

doamne cum îmi apare sufletul lui ca un abur
urcând din pământul ud bătut de soarele arzător
și cum îmi vine să strig ca bacovia:
o vino odată măreț viitor

de-am trece

ci iarăși m-apropii și-aștept
și nimeni nu vine-napoi
se vede hotarul și-aș vrea
să-l trecem măcar câte doi

tu mergi ca și mine-ntr-acolo
simt iar în tăcerile lungi
că parcă ajungi înainte
și parcă te bucuri c-ajungi

de-am trece măcar câte doi
legați între noi cât de cât
să nu fim chiar singuri de tot
să nu ni se facă urât

de spaima unei clipe

de spaima unei clipe mai senine
ce-n taină-mi pregătește o spaimă și mai mare
mă-ntorc peste prăpastia pe care
cu spaimă am trecut-o către tine

un gol imens mă ține tăcut deasupra lui
și mută munții către care vin
simt marginea prăpastiei pierind
asemeni unui orizont divin

fă un hotar mai sigur între mine
și între țărmul tău care s-a dus
vreau să m-apropii fără să te văd
mi-e frică și merg ca privită de sus

extaz

un aer dulce cu miros de plante
un fel de amețeală ciudată
rătăcită printre ierburi vrăjite
credeam c-am să pier dintr-odată

o clipă am simțit că mă ridic
încet de pe pământ și mi-era teamă
plângând mă rugam să mă ferești
de acel glas ciudat care mă cheamă

știam că n-am să mai ajung nicicând
pe pământul de pe care urcam foarte lin
luată de cineva de sus și dusă de vie
în lumea celor care nu mai vin

nu plânge

nu plânge în mine moarte a mea cu cap de miel
trupul meu îți mângâie botul încă ud

și părul meu îți șterge în tăcere
urechile în care se aud

cuvintele sufletului meu desfăcut de trup
și ieșit în grădina lui ca o iarbă crudă
pe care numai tu o faci să răsară
și numai apa veșnică o udă

ridică-ți doar glasul în semn că ți-e foame
și râul cald de lapte va curge lin și dulce
în acest rai în care te țin în brațe cu bună știință
ca pe un prunc ce-așteaptă să se culce

nu plânge moarte a mea cu cap de miel
căci însămi îți voi așeza botul la pieptul meu
și te voi dezmierda în tăcere o vreme
și doar apoi voi adormi și eu

ci iarăși mă tem

ci iarăși mă tem că nu voi mai fi deloc
un animal imens mă caută cu botul
cine ești tu îmi veți spune și voi răspunde ca obermann
pentru univers nimic, pentru mine totul

suflete al meu de ce nu pot eu crede
că vei umbla aievea încărcat cu poveri
pe urmele vieții mele care va fi trecut
și că-ți vei aminti ce-a fost ieri

plătind într-un fel ca semn că exiști
iar apoi mulțumit pentru ce vei plăti
ți se va ierta de șapte ori câte șapte
întreaga îndoială din această zi

și vei fi vărsat ca iona pe celălalt mal
numai pe jumătate mistuit

și te vei bucura că ești încă viu
și vei lăuda botul care m-a înghițit

PESTE ZONA INTERZISĂ (1979)

Cântec de bucurie

Pereche cu îngerul meu de pază
urcasem pe arca numai perechi
și trecusem urgia și eșuasem
în ținutul acela străvechi
în care oamenii își puneau dorințele
în măruntaiele păsărilor
și în pământ ca semințele.

Acolo tu îmi aduceai pe furiș ouă de vrabie
pentru masa de dimineața
și lapte de cuc pentru seara
și bucurie pentru toată viața
și mai ales multă tristețe
pentru ce nu putea ține
până la bătrânețe.

Totul se petrecea în mare taină
ne trezeam că peste noapte au înflorit gutuii
vrăbiile nu știau când le furai ouăle
noi nu știam că răpitoarele își scoteau puii
pe-acoperișul nostru, ne bucuram
de pământul pe care eșuasem
și de cerul sub care-așteptam.

Erai cruce, vulture

Erai cruce, vulture, și-aveai
trupul Lui pe tine de trei zile
și-aveai ochi pe aripi și pe gheare
și piroane în pupile.

Către tine mă rugam plângând,

către duhul care-l duce,
către crucea aripilor sale,
către cruce.

Rămăsese goală-n fața mea
și-avea lemnul putred ca un trup,
ascultam cum o izbește vântul
și cum cad bucățile care se rup.

Am început să aștept

Am început să aștept, se apropie,
în vis sufletul face exerciții de ieșire
din trupul care stă nemișcat
întunericul pare în afară de fire

și de timp și de orice iluzie,
încăperea mea este un ținut pustiu
prin care se rotește căutând ceva
și bucuros că e încă viu

face în taină salturi ireale
împrejurul meu și în sus și în jos
să afle cum va fi desprins de trup
și să se-ntoarcă iarăși în cutia de os

făcută anume pe măsura lui
în care îi era cald și bine
și în care de trei ori pe zi i se îngăduia
să se apropie de tine.

În drumul furnicilor

Întreg pământul era un mușuroi,
furnicile ieșiseră la soare
și fierbeau în țărâna încinsă
înainte de ploaia răcoritoare.

Adormisem undeva în drumul furnicilor
și visam că voi fi ocolită,
când deodată au început să treacă peste mine
cu pasul lin de cale nesfârșită.

Noi furnicile, spunea regina furnicilor,
ne știm bine drumul prin mușuroi,
iar eu cu spaimă răspundeam încet:
și noi, regină, și noi.

Atunci m-a luat în spate ca pe un sac
și aș fi vrut să fie cineva viu
să-mi spună dacă ea creștea atât de înfricoșător
sau eu mă micșoram fără să știu.

Încă un ceas

Încă un ceas și aș fi văzut iarăși
cum soarele aleargă pe deasupra norilor
și cum la marginea lor pâlpâie
ca la ivirea zorilor
unei alte vieți. Încă un ceas
și aș fi privit din nou valea îngustă în care stam
și aș fi numărat brazii proiectați în zare
și păsările sub care visam
și furnicile care umblau pe mine
ca pe un drum al lor obositor și trist.
Încă un ceas și le-aș fi simțit mușcătura
și m-aș fi bucurat că exist
și m-aș fi bucurat că sânt altceva
decât tăcerea aceasta hohotitoare.
Încă un ceas și norul acela negru
s-ar fi mutat de pe soare.

Domnul Arthur

Domnul Arthur ședea la gura sobei,
nu vă este urât singur, l-am întrebat,

nu sânt singur, m-a liniștit, sânt cu pitulicile,
și-a deschis gura sobei de mi le-a arătat.

Nu te speria, mi-a spus, nu li se-ntâmplă nimic,
pitulicile sânt foarte rezistente la foc,
și într-adevăr le-am văzut stând pe-o grămadă de jar
ca pe un ou clocit ajuns la soroc.

Ba chiar am auzit cum ciocnește ușor
în coaja de foc a oului
și am văzut aievea cum iese din el
întâiul pui al noului

neam de păsări fără gheare
și fără creastă și fără gușă
care cântau în soba
domnului Arthur într-un cuib de cenușă.

Joc

Îmi iau numărul meu de pietre
și le așez cât mai riscant
și-ncep jocul convinsă
că oricum voi pierde.

De ce joci, totuși,
mă veți întreba.

Ce altceva pot să fac,
vă voi răspunde.

Apoi liniștită
voi muta mai departe
piatră după piatră
munte după munte.

Ghetsimani

Ca o armă tremurătoare care-a dat greș
sta trupul meu în luminișul verii,
hei, iepure, strigam, apropie-te să mă rog ție,
acum în dulcea clipă a greșelii.

Hei, iepure, așază-te undeva sus
și luminează-mă încet cu harul
spaimei tale desăvârșite,
încă nu pot să primesc paharul.

Hei, iepure, m-am trezit plângând
în partea a treia a rugii
din grădina Ghetsimani urmărind
puterea fugii

cu care el se apăra încă
pe când sufletul meu murmura:
Tată, dacă altfel nu se poate,
facă-se voia Ta.

Iubitule, și dacă sufletele noastre

Iubitule, și dacă sufletele noastre
vor sta unul lângă altul în pustie
ca două picături dintr-o licoare
pe care el o bea fără să știe.

Și dacă în licoarea asta rece vom ști
că nu am fost doar niște pete
de apă răsărite în nisip
ca să îi potolim cereasca sete.

Dacă vom vrea și atunci să fim noi
iar sufletul ne va părea blestem
când nu vom avea ochi pentru a plânge
și gură pentru a striga ce vrem

nici ca acum, când numai forma gurii
și glasul care pare slobozit
ne dau iluzia că plângem încă
și că ne este plânsul auzit.

Undeva deasupra

Ci iarăși mă aflu undeva deasupra
vieții mele și o pot privi ca pe ceva încheiat,
dumneavoastră ați fost fără speranță, îi spun,
și ea se miră cum de s-a aflat

În lumea de dincolo în care
a ajuns fără nicio plângere de prisos
despre lipsa de sens pe care o simțea
ca pe o ceață care pătrunde până la os.

Dumneavoastră ați fost fără speranță, repet,
același ochi apăsător vă privea din răcoare,
de unde erați așteptată de totdeauna,
ca dintre lucrurile trecătoare.

Dar numai cuvintele sufletului meu,
pierdut în sufletul întregului, îmi dau ocol
de parcă s-au rostit într-o celulă veche
a unui creier îngropat în gol.

Dumneavoastră sânteți fără speranță, adaug,
moartea însăși nu a fost decât o repetare
a rătăcirii din lumea care nu era tocmai reală
într-o rătăcire și mai mare.

SORA MEA DE DINCOLO (1980)

Sora mea, împărăteasa

Sora mea, împărăteasa,
s-a supărat pe noi
și-a luat coroanele și-a plecat
dar mama și tata cred
că va veni înapoi.

O să vină sigur, zice tata,
cum să te duci
dintr-o împărăție în alta
încălțată-n papuci.

Dar mama e suflet de femeie,
ea simte că fata ei nu poate veni
cu coroana pe cap și-n papuci
în plină zi.

Va veni la noapte, zice mama,
va veni mâine, zice tata,
numai eu știu că sora mea s-a dus
și gata.

Eu am văzut locul pe unde-a trecut
acoperit cu cele șapte coroane
astfel încât părinții să nu-l mai știe
și-am dat de urma papucilor ei
în cealaltă împărăție.

Cel ce stătea de gardă

Du-te repede, mi-a spus, mi-e frică,
vezi că este de gardă doctorul X,
el trebuie să știe să-mi dea ceva să mai pot respira,

el a spus că în garda lui nu moare nimeni.

Și într-adevăr, doctorul acela foarte tânăr,
fără atâta glorie cât suflet avea,
la miezul nopții a venit și-a făcut-o
să mai respire până a doua zi.

Pe urmă ea însăși a înțeles
că garda lui a trecut și că noi am intrat
în ziua aceea îngrozitoare de care
apucase să spună că nu va mai trece.

Cel ce stătea de gardă se uita
la noi de sus, fără să intervină:
Eu n-am spus că în garda mea nu moare nimeni
Eu nu am nicio vină.

Ceasul

Nu mai trece ziua de azi, îmi spunea,
uitându-se la ceas din ce în ce mai des,
Doamne, nu mai trece ziua de azi,
și fară îndoială ea nu greșea
ziua aceea lungă de treisprezece aprilie
de care se temuse cu mult înainte
într-adevăr nu mai trecea.
La ora șase după amiază ceasul părea oprit
și toți ne-am uitat la limbile lui îngroziți,
numai ea s-a făcut roz-albă și luminoasă
și l-a întors încet, încet până la limită
și l-a făcut deodată să meargă din nou
întâi în sens invers, cu disperare,
pe urmă fără niciun sens.

Rochia ta roz

Am văzut rochia ta roz pe o fată tânără
pe care venea foarte bine

și-am văzut-o pe mama o clipă
uitându-se la ea ca la tine.

Trebuie să-i mai dau ceva, mi-a spus,
azi-noapte am visat că-i era frig
și-am vrut s-o strig să ia ceva pe ea
și n-am putut s-o strig.

Se ducea grăbită așa cum se duce
fata asta pe drum
și era îmbrăcată cu rochia
cu care este ea acum.

Dar parcă nu mai era a ta, am șoptit cu greu,
și ea a-ntors capul și mi-a zâmbit,
parcă i-o dădusem cuiva
și m-am trezit

gândindu-mă cui am dat eu
rochia asta care atât de mult îi plăcea
că umbla și pe-acolo
îmbrăcată cu ea.

Așezată alături de tine

Așezată alături de tine
pe locul de veci al bunicilor
de unde se poate vedea în biserică
până-n altar
așteptam să iasă cu sfântul dar.

Lumea era gătită ca altădată,
sta în genunchi cu spatele spre noi,
nimeni nu știa că eram îngropată,
dacă m-ar fi strigat aș fi răspuns
de sub lespedea plată

pe care o trăsesem încet,
fără să-mi dau seama,
cum aș trage o țoală
sub care dormeam împreună
lăsându-te pe jumătate goală.

Priveam către altar înspăimântată,
nu știam de ce nu mai iese cu sfântul dar
și-mi părea rău că nimeni nu mai vine,
noroc că ție ți s-a făcut foarte frig
și că ai tras lespedea de pe mine.

Sora mea de dincolo

Sora mea de dincolo
stă cu creștetul plecat
lângă calul împușcat
și calul își lasă-n jos
șaua șubredă de os.

Nu mai pot calule sta
pe șaua de os a ta
de pe care am căzut
’nainte de-a fi trecut
de hotarul însemnat
c-o creangă de pom uscat.

Lasă-ți sufletul să stea
lângă mine ca o șa
la care mă urc pe scară
și cobor la primăvară
când o fi iarba-nverzită
în grădina părăsită.

Calul își strânge tăcut
scheletul său desfăcut
lăsând pe celălalt mal

numai sufletul de cal
peste care-și urcă ea
haina ei de catifea
și-o învață cum să stea.

Vine noaptea în grădină
doar suflarea lui străină
care nu mai vrea să vină
când e soare și lumină.

I-aud pașii tropăind
și nările sforăind
cum sforăiau altădată
și găsesc urma lăsată
și tăvălitura udă
unde e iarba mai crudă.

Las iarba să se ridice
și urmele să se șteargă
și pe sora mea să meargă
ca pe cal peste câmpie
și să scoată apă vie.

Apoi m-apropii smerită
de fântâna părăsită
cu cumpăna ruptă
unde la miezul nopții
se dă marea luptă.

Sora mea de dincolo
se mai vede doar cum pleacă
pe calul ei năzdrăvan
împușcat acum un an.

LINIA VIEȚII (1982)

Calul

Într-o noapte întunecoasă, pe când stam singură
Pe coridorul îngust al acelui spital
Și mă gândeam dacă nu s-a mai inventat vreo pilulă
Am auzit deodată un tropot de cal.

Nu știam cum să fac să-l opresc,
Îngrozită am coborât scările
Și în aerul rece al nopții
I-am pipăit botul umed și nările.

Dar el a-nceput să urce încet,
Ca un om foarte bătrân,
Târându-și cu greu copitele roase
Și firavele urme de fin

Ce străluceau sub coastele goale
Ca și cum ar fi fost aurite
Și m-am uitat la el cum deschide ușa
Și cum înghite

Florile de mușețel de pe noptieră.
Gata, a zis, tu nu mai ai nevoie de ele,
Și-apoi a nechezat la fel ca altădată
Și-a trecut printre cele două perdele.

Era calul nostru mort cu un an înainte
Și ea se uita după el și eu nu știam ce să zic
Și mă gândeam mai departe că nu se poate
Să nu se mai fi inventat nimic.

Cântec de primăvară

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Dar o să fie bine la toamnă,
Dar o să fie bine la sfârșit.

Dar o să fie bine după aceea,
Când nu vom mai ști nimic,
Dacă nu vom mai ști nimic,
Dar cine știe.

Oricum o să fie bine,
Vine o vreme când totul e bine,
Dar eu mă încăpățânez să cred
Că încă nu e vremea.

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Am plecat la munte să mai uit o vreme
Și-am început din nou să urc muntele.

Cer senin, îmbietor

Cer senin, îmbietor,
Muntele urcă aievea până la cer,
Cine ar putea urca astăzi muntele
Ar intra în cumplitul mister

Ca în propria lui grădină
Și ar pieri ca grăuntele
Spre a da înzecită roadă,
Dar cine mai poate urca muntele?

Totul a fost dinainte vândut,
Totul e bine, totul s-a aranjat,
Cu paharul care trebuia să fie băut
Se spală pe mâini dregătorul Pilat.

Părul lui Samson

Dalila și-a făcut meseria,
Capul lui Samson a stat pe genunchii ei
Ca pe-o tipsie
Și părul lui a fost tuns și puterea lui
A fost pierdută fară să știe.

Când s-a trezit și-a vrut să se dezlege
De funiile strânse pe el era târziu,
Însă povestea lui nu se putea-ncheia
Atâta cât Samson mai era viu.

Lumea mai știe numai cum i s-a luat puterea,
Dar eu îmi amintesc și ce urmează
Și-nfricoșată stau în imensul salon
Aproape de cei doi stâlpi auriți
Și-aștept să crească părul lui Samson.

Deșert

Atunci când unul dintre noi nu va mai fi,
Când pentru cel rămas singur va fi foarte târziu
Și va aștepta să se culce pe un pat din tinere ramuri
Între cele două lumi se va face pustiu.

Vom trece prin pustiu cum trece o cămilă
Nu prin urechile acului, ci prin pustiu,
Ne vom sprijini pe propriile noastre cocoașe
Și vom bea însetați din izvorul viu.

Deșert și deșertăciune e totul
Vor spune cei care ne vor vedea,
Dar noi nu vom aștepta să ieșim din deșert
Și așteptarea noastră nu va fi grea.

Vom fi doi dromaderi care se caută unul pe altul
Și vom călca prin nisipul încins fără jale

Știind că deșertul pe care-l străbatem
E singura noastră cale.

Peste acest nisip

Pustiu imens și înfricoșător,
În loc de boabe de nisip
Stau unul lângă altul milioane de oameni
Care au toți același chip.

Peste acest nisip trece din când în când
Câte-o cămilă foarte mare
Care o ia de câteva ori pe cocoașă
Și-apoi dispare.

Pustiu imens și înfricoșător,
Dacă ar rătăci în el neîncetat
Vreme de patruzeci de ani
Niciun popor n-ar putea fi salvat.

Turnul Babel

Descoperisem un nou mod de a ne înțelege,
În ciuda limbilor care s-au încurcat,
Și terminasem de construit Turnul Babel
Și era-nalt și bine așezat.

Când, nu știu cum, totul a-nceput să se clatine
Și El însuși s-a gândit că e vremea să urce
Spre noi, să-ncurce limbile din nou,
Dar n-a mai avut ce să mai încurce.

Vorbeam din nou cu toții aceeași limbă,
Spuneam același lucru, vreau să zic,
Iar El se uita liniștit cum scandam același cuvânt
Care nu însemna absolut nimic.

Mi s-a întins o mână

Mi s-a întins o mână
Mare și puternică
Și eu nu știu ce să fac,
Mi s-a întins o mână
Și eu tac,
Și eu plâng în camera mea,
Mi s-a întins o mână de fier
Și nu mă pot decide
Să mă spânzur de ea.

Atâta doar

Adormisem cu cămașa de piele pe mine,
Nu permite regulamentul, mi-au spus,
Și m-au ridicat în capul oaselor
Și mi-au tras-o cu ușurință în sus.

Nu m-am mirat că m-au dezbrăcat așa, fără să mă întrebe,
Aveau și ei obligațiile lor,
M-am mirat doar că pielea mea subțire
Se desprinsese atât de ușor.

Rămăsese întreagă,
Era o cămașă sadea,
Dacă ar fi fost puțină lumină
Aș fi putut să cos râuri pe ea.

Atâta doar că era întoarsă pe dos
Și eu nu puteam s-o întorc pe față,
Atâta doar că nimeni nu se gândise
Să-mi pună sub pernă un ac și o ață.

Pradă visului meu

Pradă visului meu
Eram luată și dusă pe sus

Fără greutate,
Și parcă era aievea,
Parcă simțeam în spate
O gheară înfiptă în carnea mea
Și nimeni nu mă trezea.

Când am deschis ochii
Era prea târziu,
Cu pumnii încleștați în pământ
Mă rugam să mai fiu,
Dar cine să m-audă
Când nimeni nu mai era viu?

Smerită am început să aștept
Să trec înapoi în somn
Cu mâinile adânc înfipte
În carnea sa
Știind că numai acest vis de mort
Mă mai poate salva.

Un ceas de insomnie

Un ceas de insomnie după un vis urât,
Când casa e pustie și scârțâie, în semn
De prelungire-a spaimei în afară
Obloanele de lemn.

O pasăre de noapte stă sus pe-acoperiș,
Se odihnește poate din cântecu-i grotesc,
N-aud decât suflarea ei de gheață
Și penele cernite când foșnesc.

Ce bine este totuși că nu cântă,
Ce bine că nu intru în somnul fără vise,
Ce bine că ascult înfricoșată
Cum scârțâie obloanele deschise.

URCAREA MUNTELUI (1985, 1992)

Coșmar

Întreg orașul era plin de morți,
Ieșiseră pe strada principală,
Așa-mbrăcați în hainele de gală
Pe care cât ești viu nu prea le porți.

Treceau râzând și nu-i puteam opri,
Păreau că nu mai înțeleg deloc
Că sânt prea mulți și nu mai este loc
Și pentru cei care mai sântem vii.

Ne-nfricoșa grozav fantasticul delir,
Dar stam și ne uitam uimiți, ca la paradă,
Căci fiecare-aveam pe cineva pe stradă
Și n-am fi vrut să fie închis în cimitir.

O crimă săvârșită pe strada principală

O crimă săvârșită pe strada principală,
În amiaza mare, o crimă oribilă,
Și nimeni nu plânge și nimeni nu strigă
Și nimeni nu pune mâna pe criminal.

Eu însămi stau aici și scriu versuri,
Ca și cum versurile mele ar putea opri
O crimă ce se face pe strada principală
În plină zi.

O, când voi lăsa totul la o parte
Să ies în stradă și să strig cât pot:
S-a petrecut o crimă, puneți mâna pe criminal,
Puneți mâna pe mine, complicele.

Nu pot să mă plâng

Nu pot să mă plâng de foame,
Hrana mea din ceruri vine,
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni cu mine.

Sânt prea neagră, sânt prea tristă,
Jertfa mea poate să-i pară
Și mai slabă decât este,
Și mai rea, și mai amară.

Sângele-ar putea să-l verse
Într-un câmp frumos cu maci,
Carnea ar putea rămâne
Să se-mpartă la săraci.

Rugă

Pe regele Oedip îl ducea de mână fiica sa Antigona,
Pe Regele Lear, Cordelia cea alungată
Din împărăția lui că nu l-ar fi iubit îndeajuns,
Pe tine aș putea să te duc eu, tată,

Pe mine nu știu dacă se va găsi cineva
Să mă-nsoțească-n momentul acela oribil
În care ochiului meu i se va ascunde totul,
Pe noi toți știu bine că va fi imposibil.

O, Doamne, nu orbi tot neamul meu deodată,
Ia-ne din doi în doi și mai amână
Sfârșitul tragediei, lasă-i la fiecare
Pe cineva să-l ducă-ncet de mână.

Pastel

E seară, e iarnă, e frig,
Sânt singură, tremur, mi-e teamă,

În capul meu iar se petrece
Aievea o moarte de seamă.

A mea, sau a ta, sau a lui,
A ei, sau a lor, mi-e totuna,
Pe valea aceasta-nghețată
De moarte se-apropie luna

Încet, ca un cap atârnat
De-un pom ce se clatină-n cer
Și-mi scutură chiar în odaie
Coroana albită de ger.

Îngerul Morții

L-am văzut printre gene pe Îngerul Morții,
Cel mai slăvit dintre îngerii Domnului,
S-a uitat pe furiș la mine și m-a lăsat
În voia somnului.

Ceilalți îngeri își vedeau de-ale lor,
Fiecare păzea pe cineva,
Numai Îngerul meu de Pază
Nu știu pe unde umbla.

Mi-era mai frică decât orișicând,
Vroiam mai mult ca orișicând să exist
Și tocmai atunci s-a arătat Îngerul meu de Pază
Îmbrăcat în haine de polițist.

I-am văzut bine arma, lucea prin întuneric
Când se plimba nervos prin fața porții
Și m-am trezit strigând înfricoșată:
Nu l-ați văzut cumva pe îngerul Morții?

Îngropați în picioare

Îngropați în picioare

Ca să ocupăm cât mai puțin loc
Și el în fața noastră, îngropat ca și noi,
Neștiind că mâna cu care ne-amenință
E putredă până la os.

Și măcar de-ar fi osul domnesc,
De-ar rămâne sigur și după aceea
Pe locul pe care a fost așezat
La vremea cumplitei restriști.

Dar cine știe dacă mai târziu
Nu va trece peste el ca peste nimic
Tot acest șir nesfârșit
De oameni îngropați în picioare
Ca să ocupe cât mai puțin loc.

Cimitirul vesel

În noaptea asta lungă când stau încremenită
Asemeni unui mort dus de curând
În cimitirul vesel din Săpânța
Pe care eu nu-l pot privi râzând,

Când ceilalți poate-s veseli sau poate li se pare,
Când încă pot plăti modesta sumă
Să-și cumpere și crucea potrivită
Pe care nu știu cine a încrustat o glumă,

În noaptea-ntunecoasă și nesfârșit de lungă
Eu încă mai visez o zi în care
Din cimitiru-acesta mai vesel decât este
Un om va ieși-ncet cu crucea sa-n spinare.

In memoriam

lui Virgil Mazilescu

Plouă, acum Virgil începe să bea apă

Și face teorii că apa nu e rea,
Știa el foarte bine ce băutură este
Și câtă vreme va avea s-o bea.
Și totuși se grăbea să-și ia tainul său,
Poate-i era mai sete decât ne este nouă,
Poate văzând cum totul se duce s-a temut
Că va veni o vreme când nici n-o să mai plouă.
Poate c-a prins chiar ceasul pe care-l aștepta,
Poate că în sfârșit se răcorește
Și urlă tot ce-i trece prin cap, ca la beție,
Sau poate-acolo tace ca un pește
Fără a fi silit, și este mândru,
Cum nu a mai fost nimeni niciodată,
Că lui numai așa i s-a turnat pe gât
Apa de ploaie care ne-a fost dată.

Liniște

Liniște, o singură explozie la un subsol,
Un singur glas revoltat într-o piață,
Un singur măcelar găsit tăiat
În hală într-o dimineață.

Un singur incendiu strălucitor,
O singură tristețe înăbușită,
O singură umbră fără sfârșit
Pe ființe și pe lucruri răsărită.

Un singur fel de cădere,
Un singur fel de salvare
Care așteptăm să ne pice din cer
La o zi mare.

Aș fi putut să vin

Aș fi putut să vin cu voi la cină,
Uitând vânzarea care-avea să vină,
Dar am văzut că toți stăteați la pândă,

Știind care e prețul și neputând afla
Cine pe cine trebuia să vândă.

Acuma când vânzarea ține loc
De tot ce ar fi trebuit să fie,
Numai Pilat își joacă rolul său,
Spălându-se pe mâini, deși el știe
Că de la marea taină lipsise chiar Christos
Și i s-a dat în loc un păcătos.

Voi vă uitați descumpăniți la Iuda
Care și-a luat arginții și se duce
În timp ce păcătosul vândut a fost uitat
Și trupul său a putrezit pe cruce.

DUPĂ ÎNVIEREA LUI LAZĂR

(Din periodice și antologii 1973 – 2015)

Jertfirea mielului

Praznic împărătesc, pe ulița-mpietrită
Din drumul meu din nou m-am abătut
În fața casei noastre, unde mielul
Pentru jertfă a fost crescut.

Și nu am cum să mă îndepărtez
De sângele ce curge în tot felul,
Căci fug pe uliță din poartă-n poartă
Dar peste tot acum se-njunghie mielul.

Trupul lui cald se-atârnă de grinda de sub scări,
Cu capu-n jos și pieptul desfăcut,
De parcă-n clipa jertfei el trebuie s-apară
Cu fiecare parte din care-a fost făcut.

Numai în curte la Ion nebunul
Mielul adus la jertfa-mpărătească
S-a hotărât că este prea firav
Și-a fost lăsat o vreme să mai crească.

Dar se întoarce-acasă Ion și-n drumul lui
Se simte îndelung mireasma rară
A cărnii despicate cu migală
La grinda-ncovoiată de sub scară.

Se uită în tăcere la mielul lui cel blând
Cu greabănul ieșit prin lâna scurtă
Și-i spintecă plângând doar o bucată
Din pulpa dinapoi și de pe burtă.

Și eu mă uit la restul de trup cum se ridică

Și cum se-mpleticește și îl aud pe el,
Nebunul care-a vrut să-l mai păstreze:
Prindeți-l pe miel, înjunghiați-l pe miel!

Totul mă oprește să strig

Totul mă oprește să strig:
Cu moartea pre moarte călcând,
Capul meu retezat este încă
Singura mea certitudine
El șade întreg și rotund
Pe masa voastră cea mare
Unde a fost adus cu seninătate
Ca ultimul fel de mâncare.
Ochii deschiși ca niciodată
Se uită cu atenție în gura
Neantului negru în care
E dat mereu de-a dura
Încă de pe când această petrecere
Care nu se mai sfârșește odată
Nu apucase să degenereze
Într-un oribil scandal.

Din tot ce am avut

Din tot ce am avut
Numai capul mi-a mai rămas,
Îmi stă încă pe umeri înfipt
În gâtul meu subțire
Ca într-un par,
Pe când dedesubt curge sângele
Și se arată cu degetul
Faptele voastre de vitejie.
Toți vă aflați acolo,
Formați o mulțime înflăcărată
Care strigă: Ura,
Trupul lui vă iese pe nări
Viu și nevătămat;

Asta zic și eu tactică și strategie,
Să-l ții în gură ca pe un dinte al tău,
Să aștepți până cade,
Și apoi să-l dai peste casă;
Ăsta zic și eu chiot de bucurie,
Sânt singură și vorbesc cu mine,
Un diavol mic și meschin
Își scoate coarnele
Prin urechea mea dreaptă,
Capul meu a devenit cochilia lui,
Trupul meu s-a stins ca o amintire
Rămasă din lupta lui Iacob
Cu Îngerul.

Melancolie

Încremenire de trupuri tinere într-o mișcare
Către ceva care nu se mai vede.
N-a fost să fie îmi spun și cuvintele se îngroapă în mine
Ca-ntr-un pământ al nimănui.
Cineva pune deasupra o lespede grea.
Pe ea nu-i niciun nume. Mormântul cuvântului
Care nu ajunge la țintă. Mormântul pur și simplu
Învăluit în cea mai neagră uitare.
Au putrezit cele patru scânduri,
Cele patru mâini și cele patru picioare ale monstrului
Care a înviat a treia zi. Sânt singură
Și mă gândesc că noi toți sântem fiii
Aceluiași mare dezastru. Sânt singură
Și mă uit la voi cum vă bateți pentru întâietate
Peste cei o mie de morți care nu mai sânt
Avuți în vedere de nimeni.

Singură în noapte

Singură în noapte, liniște deplină,
Luna doarme-n ceruri, apa în izvoare,
Gândul meu în craniul aruncat în lume

Și călcat aiurea în picioare.
Nu mai știu de nimeni, doar un vis străin
Bântuie prin noaptea lungă și pustie,
Căutând un suflet în care să intre
Să se încălzească și să-nvie.
Îi aprind lumina pe care am stins-o
Să găsească singur ușile deschise
Ca să nu se piardă și să-i dea o noimă
Sufletului nostru părăsit de vise.

Mă uit în sufletul tău

Mă uit în sufletul tău desprins de trup
Și ajuns în miezul nopții la mine-n odaie,
E trist, e obosit, e singur,
Nu e-nvățat să umble fără straie
De carne și de oase, nu e-nvățat
Să se uite cineva drept în el
Șade în fața mea și luminează
Și tremură ca un miel.
Îi dau drumul prin întuneric
Și plutește pe ape
Și se întoarce spre trupul
În care nu mai încape.

Înapoi, către țara promisă

Din când în când strigătul tău trece prin lespedea de pe mine,
Simt asta după cum se ridică mușchiul verde
Crescut pe ea în toamna putredă care s-a dus,
Și primăvara, când încolțește iarăși speranța.
Umblu ore în șir prin cimitirul acesta în floare,
Sânt liberă să umblu cât pot, sânt liberă
Să mor chiar aici la fața locului sau între
Cei patru pereți ai mei unde am așteptat
Buna Vestire. Prea sânt liberă, Doamne, îmi spun,
În vreme ce umblu asemenea unui mort
Proaspăt ieșit din mormântul lui, care nu mai știe

Ce trebuie să facă. Noroc că timpul trece oricum,
Fie că alerg toată ziua, ca o furnică,
Fie că mă hrănesc doar cu mana căzută din cer,
În vreme ce străbat înfricoșată pustiul acesta,
Înapoi, către țara promisă.

Într-o așteptare apăsătoare

Azi nu mai scriu versuri, nu mai visez,
Nu mai tremur, nu mai plâng, nu mai sânt,
Într-o așteptare apăsătoare m-am îngropat
În mine însămi ca într-un mormânt.
Coboară un înger în el și mă caută,
Nu mă găsește și crede c-am înviat,
Doamne, cât de naivi sânt și îngerii ăștia
Care de-atâta vreme nu au aflat
Că nu învie morții, e în zadar (copile),
Oricâtă speranță, oricâtă îndoială, oricât
Ar plânge mironosițele în acest cimitir
În care mi s-a făcut urât
Să tot ascult plânsul lor care nu se mai termină,
Să tot încerc să ies din acest noroi,
Să tot dau la o parte lespedea asta grea
Pe care nu știu cine o pune înapoi.

De unde atâta înțelegere

Stăm pe scaune aliniate perfect,
Mimând înțelegerea lucrurilor spuse
Într-o limbă necunoscută,
Numai tu, Iisuse,
Care ai cunoscut ca nimeni altcineva
Trădarea fariseilor
Și a cărturarilor,
Ai mai putea spune
De unde atâta înțelegere
Când nimic nu este de înțeles,
Dar tu stai acolo sus,

De-a dreapta Tatălui,
Unde ai fost așezat
Și nu mai spui nimic,
Fiindcă ai spus prin moartea
Și Învierea Ta
Tot ce era de spus.

Din cerul verde-albastru

Pomul din mijlocul câmpului începe să înmugurească,
Din cerul verde-albastru dau îngeri și sfinți,
Maica Domnului tot tânără și frumoasă
Se uită la ei cât sânt de cuminți.
Unde o fi vremea când Sfintul Gheorghe
Mai știa că el trebuie să înfrângă balaurul,
Unde o fi vremea când îngerul Domnului
Ar fi putut să ia taurul
De coarne, chiar dacă știa dinainte totul?
E o liniște care nu prevestește nimic bun,
Noroc că a ieșit cineva cu carnea sa putredă
Din groapa săpată anume sub prun
Ca să nu uităm locul. Noroc că a ieșit cineva
Din groapa sa cenușie până afară;
Cu un miros și mai adânc al morții
Am intrat cu toții în primăvară,
Numai unul, doi, trei, patru, cinci
S-au suit în pomul stingher
Înfipt în inima acestui cimitir
Și se uită la mine din cer.

După învierea lui Lazăr

Despre morți numai bine, despre cei înviați
Cu atât mai mult, dar eu nu pot să nu mă întreb
Ce mai e Lazăr, cel de după învierea lui Lazăr,
Căruia i s-a pierdut urma de parcă
Nu ar fi existat niciodată, și ce mai sânt eu
După ce m-ai scos din liniștea mea soră cu moartea.

Pentru câtă vreme, pentru cine și pentru ce
M-ai înviat. Pe pământul acesta nu se mai vede nimic
Pe care să mă pot sprijini cu adevărat.
In cer nu se întrezărește nimic. După ce
S-a dat lespedea la o parte și m-ai strigat
Până când am ieșit din groapa mea cenușie,
Deși îmi erau legate și mâinile, și picioarele,
Ca să nu mi se piardă cu totul urma
Pe drumul pe care l-am străbătut o dată
Până la capăt, cu puterea ta nemărginită
Asupra mea, pe mine morții mele redă-mă.

Istoria se repetă

Istoria se repetă, Iisus și-a dus crucea
Așa cum și-a dus Isaac legătura cu lemne
Așezată pe umerii săi de bătrânul Avraam,
Numai că Fiul Tău nu putea să fie înlocuit,
Ca al lui, cu berbecul pregătit pentru jertfa.
Cu privire la mult trâmbițata înviere a morților
Nu se mai suflă o vorbă, dar ei au înțeles
Din instinct că ea se apropie.
Mișcarea lor aproape imperceptibilă
Mă face să mă clatin pe picioare;
Un curent viu împrăștie aerul apăsător,
Cine ești tu, frate, și cum te-ai ridicat
Și peste firea lor, și peste a celorlalți?
Răsuflarea ta rece ne-a înghețat inimile,
Iartă-ne nouă frica noastră cea de toate zilele,
Iartă-ne nouă Frica.